

פחד דוד

פרשת
כי תבוא
כ"א אלול
תשע"ה

782

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

הדרך לזכות לברכת ה'

"והיה בעברכם את הירדן תקימו את האבנים האלה אשר אנכי מצוה אתכם היום בהר עיבל... וזבחת שלמים ואכלת שם ושמתח לפני ה' אלוקיך". ומקשה ושואל על כך בעל המשכן בצלאל כיצד ניתן להקריב קרבנות של שמחה על הר עיבל עליו נאמרו הקללות, ולכאורה ראוי היה שיקריבו את קרבנותיהם על הר גריזים בו ניתנו הברכות?

ונראה להשיב שבני ישראל הקריבו על הר עיבל קרבנות של שמחה, מתוך שידעו המה שהקללות הינן רק על תנאי, ואם יעשו תשובה עתיד הקב"ה לכפר להם על מעשיהם הרעים וימנע מהם את הקללה. ומשמע שעל עצם הידיעה שבכוח תשובתם להסיר מעליהם את הקללה, הקריבו על הר עיבל קרבנות של שמחה.

משום כל הדברים האמורים יש לבאר מדוע הוצרך הקב"ה להזהיר את בני ישראל בקללות כה קשות וכואבות, בזמן שניתן להעניש רק את אלו החוטאים לפניו. וחשבת שמטרת הקללות היא להשקיט את מידת הדין התובעת את עונשם של בני ישראל משום דין ערבות החל בהם. ולכן נכתבו בתורה צ"ח קללות, על מנת להראות למידת הדין שאם בני ישראל יעשו הרע בעיני ה', יש דין ויש דיין ועלולים הם ללקות על עוונותיהם.

ומענין זה נראה להוסיף ולומר שבני ישראל ערבים זה לזה ולפיכך תיתכן מציאות בה אדם לוקה עבור חבירו, והקב"ה ברחמי הרבים מחלק את המכות לחלקים רבים וקטנים וכך המכה מאבדת מתוקפה החזק. ובמקום שאדם אחד ילקה במכה אחת קשה וכואבת, כלל עם ישראל לוקה עבורו, אך היות והמכה מתחלקת בין הכלל כולו, היא כמעט ואינה מורגשת.

ידוע הוא שהפרשיות שופטים, כי תצא, כי תבוא, נצבים, וילך עוסקות בעניין החזרה בתשובה לקראת יום הדין. כאשר אדם יוצא למלחמה הוא צריך להכיר את כלי הנשק הנמצאים בידי האויב על מנת שיוכל ללחום נגדו בכלי מלחמתו. והוא שאמר הכתוב (דברים כא, ז) "כי תצא למלחמה על אויבך", רוצה לומר שעליך להכיר את כלי המלחמה של האויב ובוזה תצליח להכותו מכת חרב ולשבות את שביו. והנה בעלי המוסר (יערות דבש ח"א, ו ד"ה וזה כי תצא) דרשו פסוק זה על מלחמת היצר, משמע שגם כאשר אדם נלחם כנגד היצר, עליו להכיר את כלי מלחמתו ובכך יזכה לשבותו שבי ולהפילו חלל לפניו. והדרך להינצל מן היצר הרע היא באמצעות הצבת שופטים ושופטים - גדרים וסייגים המגינים על האדם מפני העבירה. ומכיון שהיצר הרע נוהג לנצל כל פרצה ולו הקטנה ביותר בכדי להיכנס ולהסית את האדם לדבר עבירה, לפיכך יש לנו להיזהר עד מאוד ולהציב שופטים ושופטים סביבנו באמצעות לימוד התורה וקיום המצוות.

ומתוך שנתבונן בסמיכות פרשיות אלו, ניקח לעצמנו לקח ומוסר על מנת שנזכה לעמוד לפני ה' בדין כשאנו ראויים וזכאים, ואך טובה, ברכה וחסד ירדפנו כל ימי חיינו, אמן ואמן.

"ואלה יעמדו על הקללה בהר עיבל ראובן גד

ואשר וזבולון דן ונפתלי". (דברים כז, ג)

האור החיים הקדוש זיע"א אומר, שכאשר בני ישראל שמעו את צ"ח הקללות שנאמרו על הר עיבל, נתמלאו פחד גדול מה יהא עליהם, לפיכך באו אל משה וביקשו לדעת מה יהא עימם. השיב להם משה, אם הינכם ממשיכים לחיות ולהתקיים על אף שהמרתם את פי ה' פעם אחר פעם, חזקה עליכם שלא תאבדו מן העולם שהרי "נצח ישראל לא ישקר".

והנה יש לבאר מדוע בני ישראל נתעוררו לשאול שאלה זו רק לאחר מעמד הברכה והקללה האמור בפרשת כי תבוא, לכאורה היה להם לשאול שאלה זו כבר לאחר ששמעו את הקללות האמורות בפרשת בחוקות.

ומשיב האור החיים שקיים הבדל בין אדם המתקלל באופן יחידי לבין אדם המתקלל כאחד מתוך הרבים. כאשר אדם מתקלל לבדו, הרי הוא חש שלקללה יש תוקף חזק ומשמעות, מה שאין כן בקללה לרבים אשר בה כל אדם חש שהקללה אינה חלה עליו באופן אישי אלא על כולם. והנה בפרשת כי תבוא במעמד הברכה והקללה, משה אמר לפנייהם את הקללות העלולות לחול על כל ויחיד יחיד ולכן באו לידי פחד גדול, אך בפרשת בחוקות הקללות היו על הכלל כולו ולכן בני ישראל לא באו לידי פחד גדול.

ונתעוררתי לשאול על עניין זה קושיה עצומה, משום מה משה הרגיע את בני ישראל והסיר מהם את הפחד מן הקללות. ולכאורה ראוי היה למשה לחזק את פחדם של ישראל ולהראות להם שאכן יש להם לחשוש מהליכה בדרך הרעה אשר סופה קללה גדולה. והנה מצינו שהקללות אכן נתקיימו אחת לאחת, ואם כן פחדם של בני ישראל היה ראוי ומוצדק ומה טעם צינן משה את פחדם.

והביאור בזה הוא שמשה אכן לא ביקש להסיר את פחדם של בני ישראל אלא ביקש לנחמם בכך שישנה דרך לתשובה ולכפרה, ובזמן שאדם שב על מעשיו הרעים, הקב"ה שהוא בעל הרחמים מקבל את תשובתו ושב מחרון אפו. והנה צ"ח קללות עולות כמילה 'חץ', מלמד שבזמן שבני ישראל שבים בתשובה, הקב"ה לוקח את הקללות ושולח אותן כחץ על הגויים. כמו כן צ"ח עולה בגימטריא כנגד המילה 'סלח', משמע שהיות והקב"ה הוא בעל מחילה וסליחה, מכוח סליחתו הוא מבטל את הקללות מעל בני ישראל. וברור הוא שבכדי שהקב"ה יסלח לבני ישראל וישא את חטאתם, עליהם לשוב בתשובה שלימה לפניו, ורק על ידי תשובתם ויכולו הם לבטל את הקללות מעליהם ואף להופכן לטובה ולברכה.

הצדיק הגדול רבי בצלאל ראקוב זצ"ל, ראש אבות בתי הדין של העיר גייטסהד שבאנגליה, שואל בספרו 'משכן בצלאל', הנה כתוב בפרשת כי תבוא שכאשר בני ישראל גיעו להר עיבל, יהיה עליהם לבנות מזבח לה' ולהקריב עליו קרבנות מתוך שמחה גדולה. וכתוב (דברים כז, ד-ז)

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:24 | 18:40 | 18:31 | 18:42

מוצאי שבת 19:36 | 19:38 | 19:38 | 19:38

רבינו תם 20:16 | 20:13 | 20:15 | 20:15

הילולא דצדיקיא

כא - רבי יהונתן אייבשיץ

כב - רבי יעקב סגל, המהר"ל

כג - רבי אורי השרף
מסטרעליסק

כד - רבי ישראל מאיר הכהן
'ה'חפץ חיים'

כה - רבי בנימין יהושע זילבר
מח"ס 'אז נדברו'

כו - כ"ק מרן

רבי חיים פינטו הגדול זיע"א

כז - רבי שר שלום מבעלז

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "קומי אורי". (ישעיה ס)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

"כי הגוי והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו והגויים חרוב יחרבו". (ישעיה ס. יב)

אומות העולם הם בעלי חובות עצומים. הקדוש ברוך הוא יצר את הבריות וחננם בכוחות ובתכונות נפלאים שבאמצעותם הם מסוגלים ויכולים להיטיב עם הבריות, לארץ ולדרים עליה. ובמיוחד הלא מצוייד כל יצר נברא בכח הבחירה, שבסגולה זו יכול הוא להטות את כל הכוחות ואת כל הכשרונות ואת השכל שטבע ונטע הבורא ביצירת האדם רק לצד הטוב, לבנות ולנטוע וליפות ולשפר את הבריאה, לקשטה ולהפיח רוח וחיים, ולהביא נחת ועונג ליושבי הארץ ונחת רוח ליוצר הבריאה.

אבל אומות העולם הפכו את כוחותיהם לכיוון אחר; הם החטיאו את המטרה וניצלו אותן הסגולות הנפלאות רק להרע לבריות, לקלקל להרוס ולעקור. ובמקום להביא אורה ושמחה לבריאה ועונג לבריות, הביאו צרות וחושך לעולם.

וכאשר יעלה ויזרח אורו של עם ה'; העם הנבחר, וכבוד ה' עליו יראה, כי אז יועמדו אומות העולם לדין ולמשפט, יהיו נתבעים לשלם את חובם, דהיינו שישיבו ויחזירו את הסגולות שחננו הקדוש ברוך הוא בהם ונתן להם כמשמרת וכפקדון, סגולות שניתנו להם כדי להשתמש בהם להיטיב עם הבריות וליישוב העולם.

ונהג הם בזבוזו את הכוחות הללו לבטלה, עשו בהם להרוס את ישוב העולם, ועתה יהיו נתבעים להחזיר את הכוחות הללו, את הפקדון והאוצר הטוב של כוח הבחירה שהעניק להם יוצר הטבע וכל העולמות. עליהם יהיה להשיב ולהחזיר את כל היצירות והסגולות שבהם כדי לבנות את עם הקודש.

(קול צופר")

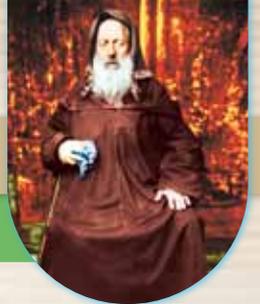
שנת הארץ

לגבי זמן הביעור של פירות השביעית; בדרך כלל 'ועדות השמיטה' הן כבר מפרסמות את זמן הביעור של כל פרי ופרי, ואת הזמנים שיש ספק אם הגיע זמן הביעור. זאת כאשר הכלל הוא שחובת הביעור בכל מין של פרי, כאשר הפרי נִקְלָה מהעצים ומהשדות המצויים, ואף אלו שבקרקע נרקבו ואבדו מן העולם.

אמנם כבר קבעו חז"ל על ד' מינים שזמן הביעור שלהם בשנה השמינית, והם: תאנים עד חנוכה, תמרים עד פורים, ענבים ויין עד חג הפסח, זיתים ושמן זית עד חג השבועות. ונוהגים לסמוך על זמנים אלו למעשה, אלא אם כן יתברר שהמציאות היום שיש זמנים אחרים.

במסילה נעלה

צוואתו של כ"ק אבא זיע"א

בימים עברו, עוד לפני שהבורא יתברך שמו זיכה אותי לעסוק בזיכוי הרבים במלוא העוצמה, כ"ק אבא זיע"א קרא לי וביקש לשוחח עימי.

"עליך להיות ממשיק הדרך של אבותינו הקדושים זיע"א בלימוד התורה ובהפצתה בכל העולם, כדי שלא תיפסק שושלת משפחת פינטו המעטירה ולא ייעצר חלילה רצף הקדושה והטהרה במשפחה", אמר. והוסיף: "מבקש אני מנך לערוך מידי שנה את הילולת הסבא קדישא רבנו חיים פינטו זיע"א במרוקו ברוב עם. ובזכות מצוה זו תזכה לסייעתא דשמיא בהפצת מורשת המשפחה". אלו היו דבריו של כ"ק אבא זיע"א אלי בראשית דרכי.

באותם ימים יהודי מרוקו טרם הורגלו לערוך הילולות גדולות לכבוד הצדיקים כפי שהן נערכות היום בפאר והדר. רבים מיהודי המקום עזבו את בתיהם שבמרוקו ועברו לגור בארצות אחרות, ומשום כך בקשתו של אבא זיע"א שאדאג לעריכת הילולא מפוארת לכ"ק הצדיק, נראתה לי בהתחלה כמשימה בלתי אפשרית. אך חזקה עלי פקודתו של אבא, ומדין מצות כיבוד אב קיבלתי על עצמי את התפקיד ללא עוררין.

סמוך למועד ההילולא נסעתי למרוקו ופעלתי במיטב כוחותי ומאמצי להכין את הילולת הצדיק בכבוד רב. אולם למרות כל מאמצי המרובים, מעט מאד אנשים טרחו ובאו להשתתף בטקס הילולא שערכת, ואכזבה גדולה פשטה בלבי. ציפיתי לערוך הילולא גדולה ומפוארת לכבודו של הצדיק - אך הדבר לא עלה ביד.

שנה לאחר מכן, כשהתכוננתי לארגן שוב את הילולת הצדיק, עלה במוחי זיכרון הילולא הכושלת, והחלטתי שלא לערוך את הילולת הצדיק. החלטה זו קיבלה חיזוק נוסף בלבי כשנוכחתי לראות שאין בידי את סכום הכסף הרב שדרוש להוצאות הילולא הכוללות עריכת סעודה גדולה לכלל המוזמנים והוצאות נסיעה ושהות במקום.

כשאבא זיע"א שמע על החלטהי שלא לערוך באותה שנה הילולא לכבוד הצדיק - כאב לו על כך, והוא הפציר בי שוב ושוב שאערוך את הילולא למרות הקשיים הרבים הכרוכים בדבר. דבריו הקדושים שיצאו מלבו טהור הכניעו אותי, וכעבור זמן קצר הייתי במטוס העושה את דרכו למרוקו, במטרה לארגן את הילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א כפי בקשתו של אבא זיע"א.

כאשר הגעתי לקזבלנקה שבמרוקו ונתרו בפניי ארבעה ימים בלבד עד ליום ההילולא, שהם זמן מועט מאד לארגון הילולא, ובנוסף, כל הרכוש שהיה בכיסי לצורך עריכת הילולא היה מספר פרוטות בודדות שבדאי אינו מספיק להוצאות הילולא המרובות.

בצר לי עליתי להתפלל על ציונו של סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. בלב נשבר ובדמעות תמות פניתי לצדיק ואמרתי: "הגעתי לכאן כדי לערוך הילולא דצדיקא לכבודך ולזכר נשמתך הטהורה, אנא בקש מבורא העולם שייסע בידי להשיג

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שבח שגורם לכעס ולמחלוקת

אסור לשבח אדם בפני חבריו, אם על ידי זה יגרום לשומע לכעוס על אותו אדם. רגון מי שמשבח שותף בפני שותפו על נתינת הלואה או צדקה, ויסבור השומע ששותפו מפזר יותר מידי מממון השותפות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אבני התורה כנגד יצר הרע

"והיה ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ אשר ה' אלוקיך נתן לך והקמות לך אבנים גדולות ושדת אותם בשיד". (דברים כז, ב)

נראה לפרש פסוקים אלו ולומר שביכולתה של ארץ ישראל להתקיים רק אם יכתבו את דברי התורה על גבי אבנים. וזאת משום שהאדם נברא מן הארץ, ואף האבנים באות מן הארץ, והיות וקיום הארץ תלוי בדברי תורה, על בני ישראל לרשום אותם על גבי האבנים שאף הן באו מן הארץ, וכך כאשר עם ישראל יסתכלו באבנים מיוחדות אלו, הם יזכרו מנין באו ולאן ישובו, ומהי תכליתם בארץ ישראל, תכלית אשר מעניקה את הכוח והחיות לארץ ישראל.

ומוסיף ומבאר רבנו בחיי: "כח התורה הכתובה באבנים היא המעניקה כח לכבוש את הארץ". שזכות התורה עומדת לבני ישראל, וממנה יונקים המה עוצמה וגבורה במלחמה כנגד אויביהם. ונראה עוד לומר שבכדי שאדם יחוש בשמחה בשעה שהוא מתגורר בארץ המובטחת למרות שנאמר (ברכות ה, א) "ארץ ישראל נקנית ביסורים", עליו לקיים את דברי התורה בשמחה ולא כמי שכפאו שד, ואז יזכה שאף המגורים בארץ הקודש ינעמו עליו והיו קלים בעיניו. ונראה להוסיף על דברים אלו ולהסביר את הציווי של כתיבת התורה על גבי האבנים בכך שהיצר הרע הינו קשה כאבן. ואם כן הדרך להתגבר עליו ולהכניעו היא רק על ידי לימוד תורה החקוקה באבן. ומובא בחז"ל (מנחות כט, ב) שבזמן שהראה הקב"ה למשה דור דור ודורשיו, הבחין משה בגדלותו העצומה של רבי עקיבא ששינה מאורחותיו והנהגותיו עד שנעשה לגדול בישראל, ומשה שהתפעל מהתנהגות זו של רבי עקיבא, ביקש מהקב"ה שיריד את התורה לעם ישראל באמצעותו, ואמר לו ה' שהוא ייעד אותו להוריד את התורה לעם ישראל, ולרבי עקיבא מזומן תפקיד ויעוד אחר בעולם.

והנה רבי עקיבא הגיע לדרגתו הרמה מכוח זה שראה כיצד האבנים נשחקות על ידי המים, והסיק קל וחומר שאם בכוח המים להמיס את האבן, כך גם יהא בכוח התורה המשולה למים להמיס את יצרו הרע המשול לאבן ולפתוח מסילות בליבו ללימוד ולהבנת דברי התורה הקדושה. וכשם שהמים רק חוקקים באבן אך אינם מעלימים אותה לגמרי, כך גם התורה ממיסה את כוחו של היצר הרע הקשה כאבן אך אין ביכולתה להעלימו לגמרי, היות והיצר הרע לובש צורה אחת ופושט צורה אחרת, ובכל פעם בא לאדם בתחבולות מתחבולות שונות. על כן יש לו לאדם לקחת דברים לליבו ולעמוד על המשמר כל הזמן בכדי שיצרו הרע לא יקום עליו להורגו, וכבר אמרו חז"ל (קידושין ל, ב) "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין".

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"וענית ואמרת לפני ה' א-להיך". (כ.ה)

אמר "וענית", יש מפרשים לשון התחלה, וכמו "ויען איוב" (איוב ג. א).

ואפשר שהוא עוני, כאדם פחות שקיבל טובה גדולה ממלך - שמעני עצמו לפניו בלב נשבר.

כמו כן הוא יכניע עצמו לפני ה', ויאמר "ארמי אובד אבי", כי אבינו היה אובד ותועה וגולה במצרים במתי מעט וגו'. "ויוציאנו ה' ממצרים וביאנו" וגו'.

מן המעיין

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' א-להיך". (כו. יא)

מרגלא בפומיה של הצדיק רבי משה ליב מסאסוב זצ"ל:

מתי אדם יכול לשמוח "בכלהטוב"?

זאת כאשר מקוים בו "אשר נתן לך ה' א-להיך" - בשעה שהקב"ה מעניק לך שפע ממרומים, ואינך נזקק לעזרת הבריות. כי עדיף לאדם שיהיה לו קב אחד הבא בשלווה ובנחת מאת ד', יותר מעשרה קבין המושגים בעמל וביגיעה מידי אדם.

"ואמרת לפני ה' א-להיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתי ללוי ולגר ליתום ולאלמנה". (כו.ג)

מעיר כאן רבי יצחק אברבנאל: בשום מצווה אחרת לא מצינו שאדם צריך להתוודות שקיים אותה, אלא במצוות מעשר בלבד.

וכל כך למה? לפי שהמעשר הוא "ממון שאין לו תובעים"; שהרי אדם רשאי לדחות מפניו כל לוי ולומר, שהוא רוצה לתת את המעשר ללוי אחר. ובענייני "ממון שאין לו תובעים" טבעו של אדם לדחות את חובותיו ונקל להיכשל בכך.

לכן ציוותה כאן התורה, שיהא אדם מתוודה בפומבי בבית-המקדש ויכריז שקיים את מצוות המעשרות. כתוצאה מכך ירתע מלזלול במצווה זו, אלא יבער את המעשרות מביתו מדי שלוש שנים, כפי שצויתה לנו התורה.

"ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך". (כח. טו)

לדעת הקדוש רבינו משה אלשיך זיע"א, התוכחה בפרשת "בחוקותי" מכוונת היא כנגד חורבן בית ראשון. לכן נאמר בה: "ונתתי את פגריכם על פגרי גלולכם" (ויקרא כו. ל), שכן בית ראשון חרב בראש ובראשונה בעוון עבודה זרה.

לעומת זאת מכוונת התוכחה בפרשת "כי תבוא" כנגד חורבן בית שני שנגרם בעוון שנאת חינם. לכן נאמר בה: "ישא ה' אליך גוי מרחוק... גוי אשר לא תשמע לשונו" (כח. מט) שיש בזה מידה כנגד מידה. בעוון שישאל לא הבינו איש את שפת רעהו ולא מנעו עצמם משנאת חינם, יענשו בכיבוש ארצם על ידי "גוי מרחוק", שלא יבינו את שפתו ולשון דיבורו.

"ובאו עליך כל הקללות האלה והשיגוך". (כח. טו)

בעל "חידושי הרי"ם", האדמו"ר רבי יצחק מאיר מגור זצ"ל, העיר בקשר למנהג שעורכים לחתן ולכלה שבעה ימי משתה, ובכל יום עורכים לזוג הצעיר שתי סעודות בהן מברכים לאחר ברכת המזון 'שבע ברכות'.

והנה אם נצרף את הברכות שאומרים בכל שבעת ימי המשתה, נגיע למנין צ"ח ברכות. (98=7*7*2)

צ"ח ברכות אלו, שאנו משמיעים כל אימת שמוקמת משפחה חדשה בישראל, באות כנגד צ"ח הקללות המוזכרות בתוכחה שבפרשת "כי תבוא". ובכוח הברכות היוצאות מפיהם של ישראל לבטל כליל את השפעת הקללות...

זכר צדיק לברכה

כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א לרגל יומא דהילולא כ"ו אלול

אורו הזך והטהור של הנר המערבי, הצדיק המקובל הקדוש כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, שמו ורוח קדשו חצו גבולות ומדברות, אוקיינוסים ויבשות. ההילה שאפפה את הצדיק בחייו, מכח תורתו ועוצם קדושתו שבאו לידי ביטוי באמרי פיו הטהור, שחוללו ניסים וישועות בבחינת "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים" - כוחה תקף גם בימינו אנו. יהודים רבים מעלים על נס את הישועות הגדולות שלהם הם זכו לאחר שהעיתרו בתפילה לפני בורא עולם, והזכירו את זכותו של הצדיק המלומד בניסים מרן רבי חיים פינטו זיע"א.

שמו של הצדיק רבי חיים הגדול זיע"א, יצא לתהילה בכל קצוי ארץ כבר מימי בחרותו, כשתפס והנהיג לעצמו חיי תורה וקדושה אותם ראה וקיבל בבית אבותיו הקדושים זיע"א. הוא התפרסם בקרב קהילות היהודים בכל ערי מרוקו, וגם הנכרים כיבדו אותו עד מאד, והתייחסו אליו כאיש קדוש פועל ישועות. דלת ביתו של הצדיק רבי חיים זיע"א שבמוגאדור, היתה פתוחה בכל שעות היממה בפני כל אחד ואחד, ללא יוצא מהכלל. בין אם הוא עני, דל או נגיד ועשיר, הצדיק השתדל ופעל עבור כל אחד ואחד שפנה אליו.

אשרי מי שראה פניו

עבודת הקדוש של רבי חיים פינטו זיע"א, החלה כבר בסמוך לחצות לילה. בשעה זו היה כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א מתגבר כארי, ומתחיל בסדר יומו בעבודת הקדוש בלימוד תורה ועבודת ה' טהורה.

באותה שעה ממש ניצב משמשו, רבי אהרן אבן-חיים, על משמרתו, משמרת הקודש, כדי לשפות כוס חמין לרבו.

לילה אחד, שמע רבי אהרן שני קולות הבוקעים מתוך חדרו של כ"ק רבי חיים זיע"א. חשב רבי אהרן: "אם הלילה יש לרב חברותא בלימוד התורה, מן הראוי שאכין כוס משקה גם לאורח שהצטרף אליו ללימוד התורה". וכך עשה. הוא הכניס לחדרו של הרב שתי כוסות שתיה.

לאחר תפילת שחרית, קרא רבי חיים זיע"א למשמשו רבי אהרן, ושאל אותו בפליאה: "רבי אהרן! אמור נא לי, מדוע שינית הלילה ממנהגך, והכנסת לחדרי שתי כוסות במקום כוס אחת?"

"שמעתי - השיב לו רבי אהרן - שכבוד הרב

מדבר עם מישוה, וחשבתי לכבד גם את האורח במשקה חם".

הצדיק רבי חיים זיע"א נענע את ראשו בשתיקה, הביט על רבי אהרן כשהוא אחוז בשרעפי קודש, ואמר לו: "אשריך בני. אשריך שזכית לשמוע את קולו של אליהו הנביא. זה היה הקול השני ששמעת הלילה".

"דע לך, הוסיף רבי חיים זיע"א וצויה עליו: כי אני גוזר עליך, שלא תגלה לאיש את העניין הזה".

רבי אהרן קיבל על עצמו את גזירת הצדיק, ובמשך שנים רבות שמר את מצות הרב ונצר את הדברים בלבו. על אף שהיה עז רצונו לספר ולפרסם את גדולת הצדיק שזכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב וללמוד עמו בחברותא בכל לילה, אך חזקה עליו מצות רבו והוא לא גילה שמץ של דבר וחצי דבר ממה ששמעו אזניו.

כשהגיעה שעתו של כ"ק רבי חיים זיע"א להסתלק מן העולם, חש רבי אהרן כי הנה הגיעה השעה לספר את הסוד המופלא למקורבי

הרב - על גילוי אליהו הנביא מבשר טוב, שלמד בחברותא עם רבי חיים זיע"א. ובשבתו עם חברים מקשיבים, ביקש רבי אהרן לספר על גדולת הצדיק ונפלאותיו, תוך שהוא חושף בפניהם את גזירת הצדיק שמנעה ממנו לפרסם את העובדה שזכה לגילוי אליהו הנביא זכור לטוב.

ועוד בענין זה: לביתו של רבי חיים זיע"א היו נכנסים ובאים אנשים רבים, בנושאים הקשורים לכלל הקהילה ועניני הציבור היהודי במוגאדור.

בין הבאים הגיע פעם במרוצה רבי מכלוף לוב, זה נזעק לבית הרב לצורך ענין חשוב שלא סבל דיחוי.

הדבר אירע בשעת לילה מאוחרת, ורבי מכלוף ידע למצוא את חדרו של רבי חיים זיע"א, על פי הנר שדלק בחדרו של הרב. כשנכנס רבי מכלוף לחדרו של הרב, ראה שם שני אנשים: האחד, רבי חיים זיע"א, ופניו פני להבים, זורחות באור יקרות. והשני, דמות לא מוכרת לרבי מכלוף, אשר היה דומה בעיניו למלאך ה' צ-באות.

רבי מכלוף חשב להתקרב אל השניים, אך לפתע

הוא חש בפיק ברכיים ואימה גדולה נפלה עליו. הוא הסתובב על עקבותיו ומיד ברח מן המקום.

למחרת היום כשנפגש עם רבי חיים זיע"א, אמר לו רבי חיים זיע"א: "אשריך, רבי מכלוף, שזכית לראות את פני אליהו הנביא זכור לטוב".

רבי מכלוף התפעם מאוד משמחה אך לבו נהפך בקרבו, שמא יענש על כך שהביט בפניו של אליהו הנביא זכור לטוב. הוא התחנן בפני רבי חיים זיע"א שיתפלל עליו, כדי שלא ייענש חס ושלום וימות בחצי ימיו.

רבי חיים זיע"א הבטיח לו שיתפלל עליו, וביקש עליו רחמים מאת ה' שלא ימות בגיל צעיר.

תפילתו של רבי חיים זיע"א התקבלה. רבי מכלוף האריך ימים ושנים, עד שנסתלק לבית עולמו בן מאה ועשר שנים. את המעשה הזה שאירע לו, כתב רבי מכלוף בעצמו בסידור התפילה שלו, ובניו ונכדיו ששימשו את בני משפחת פינטו המעטירה, העבירו את המעשה לדורות הבאים.

לא אעזוב אתכם

בחודש אלול לשנת ה'ר"ת, כעשרה ימים קודם ראש השנה, חרג רבי חיים זיע"א מסדר הלימוד הקבוע בבית מדרשו, והחל לעסוק עם תלמידיו בהכנות והתעוררות לקראת הימים הנוראים. הסוגיות התלמודיות שהיו שגורים על פיהם, הוחלפו לעניני מעלת התשובה, חשיבות התשובה בימים אלו שבהם גורלו של האדם תלוי ועומד.

הצדיק ביקש מתלמידיו, להמשיך ולהתחזק בשמירת התורה וקיום המצוות, תוך שהוא מבטיח להם מפורשות:

"דעו לכם תלמידיי! אהובי! אני אמשך ואעמוד לפני הקדוש ברוך הוא בתפילה לאחר מותי, כפי שעשיתי גם בחיי. לא אעזוב אתכם במוותי, כפי שלא עזבתי אתכם בחיי".

דברי הצדיק והנימה האישית שבה הם נאמרו, עשו רושם עצום על שומעיהם, והם החלו להרגיש כי הנה הצדיק עומד למסור את נשמתו הטהורה לבורא העולם.

השמועה המרה עשתה לה אוזן בכל רחבי העיר, ותקם צעקה גדולה. הכל החלו לומר פרקי תהילים ולהתפלל, מי יודע אולי יהיה ניתן להעביר את רוע הגזירה, ורבי חיים זיע"א ימשיך לחיות ויארץ ימים.

ברוח זו המשיך ודיבר רבי חיים זיע"א את דבריו בקול חוצב להבות, במשך כמה ימים, על עבודת השם ויראתו. ובהגיע יום כ"ו לחודש אלול שנת ה'ר"ת, כבה הנר המערבי ונשמתו הקדושה של רבי חיים זיע"א, שבה לצור מחצבתה מתחת לכסא הכבוד.

רבי חיים זיע"א, נטמן בבית העלמין הישן במוגאדור. זכותו תהא מגן וצינה עלינו ועל כל עמו ישראל לטובה ולברכה, שנזכה להכתב ולהחתם בספר החיים והשלום בשמחת הגאולה השלימה. אמן.